

[Schmidt.]

der er fulgt af denne Dom, idet denne Mand ikke faar Pension, ikke kan faa Embede igen og har mistet sin borgerlige Ære.

Jeg skal efter disse alvorlige Bemærkninger fremføre en Sag, der ikke er af samme Betydning, men som jeg dog er blevet bedt om at fremføre her ved denne Lejlighed. Det drejer sig om Auktionarerne dernede, som jo nærmest hører til den Kategori af Mennesker, hvem det var tilsikret, at deres erhvervede Rettigheder skulde respekteres. De har erklæret overfor mig, at det ikke er sket. De har ganske vist valgt den Vej, at de ikke simpelt hen har sagt: vi ønsker de samme Rettigheder som før, men de har henvist til en dansk Lov af 26. Maj 1868 og har bedt om at blive behandlet efter denne Lov, eller at der maatte gives dem Tilladelse til at tage de Takster, som denne Lov tillader, lave Takster, meget lave Takster, altsaa absolut i Befolkningens Interesse. Dette er hidtil blevet nægtet dem, men de mener at kunne se et Lyspunkt i en Forordning, der er udkommet den 26. Januar 1923, altsaa for kort Tid siden, ikke just i deres Sag, men dog i en anden beslægtet Sag, en Forordning, som de fortolker saaledes, at det maaske er Hensigten at imødekomme deres Ønsker. Jeg vil være den højtærede Justitsminister taknemmelig, om han vilde tage sig af denne Sag og føre den til en Løsning, som kunde tilfredsstille disse Auktionarer og dermed ogsaa den slesvigske Befolkning, som har Interesse deri.

Jeg skal hermed slutte, idet jeg endnu en Gang beder om, at man vil se alvorligt paa Forholdene dernede og ikke tænke, at det ligger dog maaske neppe saa galt, og at man maaske klager mere, end man egentlig har Lov til at klage. Det kan være, man gør det; men Forholdene er alvorlige og trænger til at behandles med Alvor. Og jeg vil gerne sige, at man en Gang vil erkende, hvad man hidtil ikke har ment at kunne se, at om jeg end mange Gange har sagt noget her — maaske ogsaa i Dag —, som ikke lyder godt i danske Øren, saa har Grundtonen dog altid været den, at jeg søger at virke for, at det, der staar de to Folk imellem, fjernes, og jeg har ogsaa prøvet at vise den Vej, man skulde gaa, og som man efter min Mening burde gaa. Jeg skal hermed tillade mig at overrække den højtærede Formand det Lovforslag, som jeg har omtalt.

Holger Andersen: Den Tale, som det ærede Medlem Hr. Schmidt nys holdt, var

jo imødeset med en ikke ringe Spænding fra forskellige Sider her i Tinget, hvor man havde ventet, at det ærede Medlem vilde fremsætte ret opsigtvækkende Udtalelser. I saa Henseende vil formentlig dette høje Tings Medlemmer være blevet skuffet, idet de fleste af de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, var de velkendte gamle Toner. Naar det ærede Medlem indledende talte i noget filosofisk svævende Form om de særlige Forudsætninger, der hersker i Nord-slesvig for at tilvejebringe en Grænseregulering, saa ønsker jeg her at sige — og jeg tror her at kunne tale paa alle dette Tings Medlemmers Vegne —, at en Regulering af den Grænse, som blev draget i 1920, for os Danske er indiskutabel, saaledes som den nuværende højtærede Finansminister udtalte det i Efteraaret 1921 under en af de store Debatter her i dette Ting.

Det ærede Medlem klager over, at han og hans Meningsfæller Gang paa Gang er blevet affejet af de skiftende Ministre, og siger, at de ikke vil finde sig i at blive affejet af de skiftende Ministre med Fraser som „Stat i Staten“. Ja, det ærede Medlem kan nu ikke klage over, at de er blevet særligt affejende behandlet af den nuværende højtærede Undervisningsminister, der i henimod 11 Maaneder har overvejet det Svar, som skulde gives paa de tyske Skolekrav. Det ærede Medlem henviste til det Forbillede, der er givet af Estland og Letland, som om et Land, hvor Mindretallet udgør i det højeste 1 pCt. af Befolkningen, kunde sammenlignes med Omraader i Estland og Letland eller andre Successionsstater, hvad enten de er opstaaet af Ruinerne af det fordums russiske eller habsburgske Rige. Jeg tror, at vi fra alle Sider kan være enige om at bestride Berettigelsen af en saadan Sammenligning, og det ærede Medlem burde, naar han klager saa stærkt over Forholdene Nord for Grænsen og altid gør det i svævende Almindelighed, træde i Skranken for fuldstændig lige Ret paa *begge Sider* af Grænsen, saaledes som vi til Dato forgæves har ventet den.

Naar det ærede Medlem til Slutning fordybede sig stærkt i visse Forhold vedrørende Politimesteren i Tønder, skal jeg sige, at han talte paa en Maade, som var ret dunkel, saaledes at de fleste af os vist havde ret vanskeligt ved at forstaa, hvad han mente. Man skal tale tydeligt og klart, naar man fremsætter Sigtelser som dem, der her fremsattes mod en dansk Embedsmand.

Den sidste Sag, i hvilken det ærede Medlem fordybede sig, er en Sag, i hvilken Højesteret har fældet sin Kendelse. Den skal jeg derfor ikke diskutere fra denne Talerstol.